

doc. PhDr. Václav Jamek

doc. PhDr. Václav Jamek

emeritní člen akademické obce Filozofické fakulty Univerzity Karlovy od 19.
5. 2016

Spisovatel, překladatel, literární kritik, publicista, vysokoškolský pedagog.

Narodil se 27. listopadu 1949 v Kladně a díky studiím a maturitě na střední škole v Dijonu je dnes bilingvním francouzsko-českým spisovatelem. Po absolvování Filozofické fakulty Univerzity Karlovy (1969–1975, obor psychologie – francouzština) pracoval jako redaktor v nakladatelstvích Academia (1976–1984) a Odeon (1985–1994). Od roku 1994 v diplomatických službách (kulturní rada v Paříži do března 1998). Ministerstvo zahraničních věcí opustil v roce 1999, v letech 2003–2015 působil na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy jako odborný asistent a posléze jako docent pro francouzskou literaturu v rámci Ústavu románských studií.

V říjnu 2015 odešel do starobního důchodu. Spolupracoval a spolupracuje s řadou periodik (Literární noviny, Listy, Lidové noviny, Lettre Internationale, Plav, Světová literatura), také s Pařížskou státní operou a s Operou Châtelet.

Do roku 1989 publikoval překlady z francouzské literatury (Segalen, Perec, Tournier, Modiano, Bove) a řadu literárněkritických doslovů a předmluv. Za antologii básnických textů Henri Michauxe (Prostor uvnitř, 2000), kterou sestavil a přeložil, získal v roce 2001 Jungmannovu cenu. Překladatelsky se podílel také na souboru divadelních her Bernarda-Marie Koltèse (Hry, 2006) a na antologii „francouzských prokletých básníků 20. století“ Bytosti schopné zemřít (2008) básnickými texty Jean-Pierra Dupreya.

Jeho prvním samostatně publikovaným dílem je francouzsky psaná próza Traité des courtes merveilles (Traktát o chatrných divech, 1989), odměněná Cenou Medicis za esej a Cenou Globe Européen. Jeho české práce vyšly postupně až za nových poměrů. Vedle dvojího jazykového úvazku se jeho psaní i jinak „roztodivně rozpadá“, nejnápadněji podle sklonu existenciálního, který se projevuje v jeho poezii (Surový stav, 1995), v prózách a esejích (Krkavčí múza, 1992) a jemuž odpovídá rub pusté inexistentiální, choromyslně humorný: tuto linii představují dvojnásobná díla „básníka závratných nížin“ Eberhardta Hauptbahnhofa Nedokončený kalendář (1994) a Kniha básní převertšovaná (1995), ale také divadelní hra Hlavo žvejková (1990), francouzsky pak soubor Férules fêlures ou Le Maître asceptrisé (Bulletin de Lettre Internationale, 1996).

V roce 2004 vydal souběžně v české a francouzské verzi báseň v próze Desátá planeta / L'Exorbitée. Nevydány zůstávají dvě knihy psané francouzsky, L'écran de cendres a Centaurée ou Les impuretés du sort. Chystaná kniha Na onom světě se tomu budeme smát soustředí a rozvine fejetony publikované od roku 2005 do roku 2016 v časopise Listy.

Soubor úvah o českém jazyce je nejsouvislejší z autorových prací publicistických. Vznikal v letech 1993-1997 z podnětu Literárních novin, kde sloupky postupně vycházely. Nechtějí být zamýšlením jazykovědným, ale spíše zkoumavým pohledem člověka, jehož hlavní usilování je literární, a zároveň tedy osmělením samozvance, který by rád učinil péči o dobrý jazyk opět věcí veřejnou. V roce 2003 vyšel pod názvem Duch v plné práci soubor jeho literárněkritických i publicistických prací a rozhovorů, vyznamenaných cenou Toma Stopparda; kniha byla přijata jako habilitační práce.

Jako spisovatel získal v r. 1991 tvůrčí stipendium francouzského MZV v Nadaci Harryho Clewse La Napoule a v r. 1992 tvůrčí stipendium a pobyt v La Rochelle (od regionu Poitou-Charentes), byl pozván k mnoha veřejným vystoupením a kolokviím do Francie, Belgie, Švýcarska, Lucemburska, Kanady, USA, Nizozemí, Německa, Izraele, Itálie, Dánska, Chorvatska, Polska, Slovenska, Rumunska. V letech 2001–2006 se pravidelně zúčastňoval Letních univerzit v Andoře, jako přednášející a moderátor. V roce 1999 ho francouzská ministryně kultury jmenovala Důstojníkem Řádu umění a humanitních věd (Officier des Arts et des Lettres).

